

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi M. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Katowicach w sprawie
o sygn. I ACa 1610/21,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 14 grudnia 2022 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. umarza postępowanie w przedmiocie wniosku skarżącego M.
J. o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie opłaty od
skargi.**

UZASADNIENIE

Pismem z 7 sierpnia 2022 r. pełnomocnik M. J. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie sygn. I ACa 1610/21 Sądu Apelacyjnego w Katowicach domagając się stwierdzenia przewlekłości postępowania przed tym sądem i z tego tytułu zasądzenia na swoją rzecz kwoty 6000 zł oraz kosztów zastępstwa prawnego i kosztów wywołanych wniesieniem skargi w przypadku ich poniesienia.

Skarżący w uzasadnieniu podnosił szereg okoliczności i wątków prawnych. Zwrócił uwagę, że postanowieniem z 4 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny odmówił

wyłaczenia od orzekania sędziego P. Ł.. W dniu 27 kwietnia 2022 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek skarżącego o zwolnienie od kosztów postępowania zażaleniowego, a następnie odrzucił wniosek skarżącego o uzasadnienie postanowienia z 27 kwietnia 2022 r. informując, że jest ono niezaskarżalne. Zdaniem skarżącego, Sąd Apelacyjny celowo nie uzasadnia tego postanowienia, co sprawia, że „bezczynność Sądu przyjmuje postać kwalifikowaną” i powoduje przewlekłość postępowania.

Jak wynika z akt sygn. I ACa 1610/21, w dniu 5 września 2022 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach wydał merytoryczne orzeczenie kończące postępowanie w sprawie o wznowienie postępowania wszczętej przez skarżącego w listopadzie 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) zawiera zamknięty katalog postępowań, w których określonym podmiotom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 października 2009 r., KSP 18/09; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18).

Powyższe nakazuje przyjąć, że w postępowaniach innych niż wymienione w katalogu określonym w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość skarga nie przysługuje. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w katalogu tym nie zostało uwzględnione postępowanie dotyczące odmowy uzasadnienia niezaskarżalnego postanowienia rozstrzygającego kwestie incydentalne w postępowaniu głównym o wznowienie postępowania. Zaskarżone postępowanie dotyczące odmowy uzasadnienia postanowienia niekończącego postępowania w sprawie stanowi jedynie element postępowania głównego. Podobnie jak postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielny postępowaniem (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04). Wniesienie skargi na przewlekłość takiego postępowania jest niedopuszczalne

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 1 kwietnia 2005 r., SPK 19/05; 23 września 2020 r., I NSP 134/20; 1 września 2021 r. I NSP 150/21; 19 stycznia 2022 r., I NSP 205/21), ma ono charakter incydentalny, wpadkowy, a jego istotą jest wyłącznie kontrola sprawności toczącego się postępowania głównego i przeciwdziałanie istniejącej przewlekłości.

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy. W przedmiotowej sprawie obliuguje to do odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego.

W związku z powyższym skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Konsekwencją odrzucenia skargi na przewlekłość postępowania wobec jej niedopuszczalności jest zbędność orzekania w przedmiocie wniosku skarżącego o zwolnienie go z kosztów sądowych w zakresie opłaty od skargi. Postępowanie w tym zakresie należało zatem umorzyć na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 355 k.p.c.